

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **W. F.**

skazanego z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 maja 2014 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Kierownika Sekcji zażaleniowo-wnioskowej
Sądu Apelacyjnego

z dnia 28 marca 2014 r., sygn. akt ... 193/13,

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego W. F. o wznowienie postępowania w
sprawie ... 2013/06 Sądu Rejonowego w W., zakończonej prawomocnym wyrokiem
Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 czerwca 2010 r. (... 269/10)

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego W. F. o wznowienie postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 czerwca 2010 r., sygn. akt ... 269/10, gdyż wniosek nie został sporządzony i podpisany przez adwokata.

Na powyższe zarządzenie skazany złożył zażalenie, w którym nie precyzując zarzutu odwoławczego, ponownie podniósł, iż został skazany z naruszeniem przepisów Konstytucji, gdyż w jego sprawie orzekał sędzia, który jednocześnie pełnił funkcję administracyjną wiceprezesa sądu.

W. F. wniósł „o udzielenie pomocy w rozwiązaniu tego problemu”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyznaczony obrońca z urzędu powiadomił Sąd, iż nie znalazł podstaw do sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania. Następnie w określonym terminie skazany nie uzupełnił braku wniosku o wznowienie postępowania przez sporządzenie go i podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego.

W opisaney sytuacji nie został spełniony wymóg formalny wniosku zawarty w art. 545 § 1 k.p.k., z treści którego wynika, że wniosek o wznowienie postępowania jeżeli nie pochodzi od prokuratora powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego.

Aktualnie nie ma podstaw do wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 1999 r., OSNKW 1999, nr 9-10, poz. 56).

Na marginesie Sąd Najwyższy zauważa, że skazany W. F. mylnie interpretuje treść postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r., I KZP 27/09 (R-OSNKW 2009, poz. 2543). Sędzia R. W. w czasie orzekania w sprawie dotyczącej skazanego W. F. był delegowany przez Ministra Sprawiedliwości do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Rejonowym w W.

Zarówno wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 15 stycznia 2009 r. (K 45/07) jak i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r. (I KZP 27/09) kwestionują legalność orzekania tylko przez sędziów, którzy w czasie orzekania byli jednocześnie delegowani przez Ministra Sprawiedliwości do wykonywania czynności administracyjnych w Ministerstwie Sprawiedliwości (art. 77 § 1 pkt 2 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych). Sędzia R. W. nie był delegowany do pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości. Delegowanie przez Ministra Sprawiedliwości sędziego do orzekania w innym sądzie na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych nigdy nie było kwestionowane przez Trybunał Konstytucyjny i Sąd Najwyższy.

Podsumowując, Sąd Najwyższy utrzymał zaskarżone zarządzenie w mocy.